

Sygn. akt I PK 18/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Spółdzielni Budowlano - Mieszkaniowej "W." w B.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana – Spółdzielnia Budowlano - Mieszkaniowa „W.” - wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 24 września 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania: art. 382 k.p.c., przez pominięcie części materiału dowodowego zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz dowodu z przesłuchania stron, pisma z dnia 2 września 2012 r., pisma z dnia 9 listopada 2012 r. z których wynika, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powódce jest aktualna, a także naruszenie przepisów prawa materialnego: błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 45 § 1 k. p., polegające na uznaniu, że przyczyna wypowiedzenia

umowy o pracę winna odwoływać się do zdarzeń aktualnych - bezpośrednio poprzedzających złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu uzasadnia wniosek przeciwny, zgodnie z którym wypowiedzenie umowy o pracę nie jest ograniczone terminem, który należałoby liczyć od daty powzięcia wiedzy o zdarzeniach uzasadniających wypowiedzenie; polegające na uznaniu, że przyczyna wypowiedzenia, wskazana powódce w pisemnym oświadczeniu pracodawcy, była nieuzasadniona, mimo iż „brak zaufania” uzasadniały prawdziwe fakty, tj. zaniedbanie powódki spraw związanych z upływem terminu wieczystego użytkowania działek Spółdzielni przy ul. A. oraz błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 30 § 4 k.p., polegające na uznaniu, że wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę powódce przyczyna jest niekonkretna, niedookreślona w sytuacji, gdy skonkretyzowanie przyczyny nie znaczy wyczerpującego powołania wszystkich faktów i zdarzeń, które stały się podstawą podjęcia przez pracodawcę decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że „za przyjęciem skargi kasacyjnej przemawia: oczywista zasadność skargi kasacyjnej w świetle sformułowanych zarzutów naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. albowiem Sąd Okręgowy uznał, że nieuzasadnione jest wypowiedzenie stosunku pracy przez pracodawcę powołującego się na brak zaufania wywołany zaniedbaniem obowiązków przez pracownika mającym miejsce w okresie znacznie poprzedzającym złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w sytuacji, gdy wypowiedzenie umowy o pracę - w przeciwieństwie do rozwiązania niezwłocznego - nie jest ograniczone terminem, zaś możliwość złożenia skutecznego oświadczenia woli trwa tak długo, jak długo nie straciła aktualności przyczyna przyjęta przez pracodawcę (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 września 2001 r. I PKN 612/2000)”. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi także „w świetle sformułowanego zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 k.p. albowiem Sąd Okręgowy uznał, że przyczyna wskazana przez pozwanego była niekonkretna i nieprecyzyjna w sytuacji, gdy w wypowiedzeniu wręczonym powódce jako przyczynę wskazano „brak zaufania co do właściwego wykonywania

obowiązków pracowniczych”, a tytułem przykładu zdarzenia uzasadniającego decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy, wskazano zaniedbanie spraw związanych z upływem terminu wieczystego użytkowania działek Spółdzielni przy A., przy czym przyczyna wypowiedzenia podana pracownikowi nawet ogólnie, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że szczegółowe motywy są mu znane, czyni zadość formalnemu wymogowi z art. 30 § 4 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 lipca 1999 r. I PKN 175/99)”.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o jej nieprzyjęcie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października

2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym podkreślić należy, że w judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Oczywista zasadność skargi polegać ma – wedle skarżącej - na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu art. 45 § 1 k. p., przez uznanie, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powinna odwoływać się do zdarzeń aktualnych - bezpośrednio poprzedzających złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że co do zasady wypowiedzenie umowy o pracę nie jest ograniczone terminem od ujawnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, jednakże istnieje możliwość przyjęcia, że upływ czasu od zaistnienia przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie do dnia dokonania tej czynności może spowodować uznanie jej za nieaktualną, a w konsekwencji przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione (tak w przywołanym przez skarżącą wyroku z dnia 21 września 2001 r., I PKN 612/2000, OSNAPiUS 2003 nr 16, poz. 383, a także w wyroku z dnia 25 stycznia 2001 r., I PKN 216/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 483 i z dnia 23 listopada 2010 r., I PK 105/10, LEX nr 686795). Stąd przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że upływ trzech lat od dnia ujawnienia zaniedbania przez powódkę „spraw związanych z upływem terminu wieczystego użytkowania działek Spółdzielni przy A.” do dnia wypowiedzenia umowy o pracę prowadzi do wniosku, że jest ono nieuzasadnione z uwagi na zdezaktualizowanie się przyczyny wypowiedzenia, nie może być uznane za oczywiste naruszenie art. 45 § 1 k.p.

Powyższa okoliczność (nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę) była wystarczająca dla uwzględnienia powództwa, zatem dalsze stwierdzenia Sądu Okręgowego, że przyczyna wskazana przez pozwanego w wypowiedzeniu była niekonkretna i nieprecyzyjna, w czym skarżąca upatruje oczywiste naruszenie art. 30 § 4 k.p., nie mają znaczenia dla wyniku sprawy.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku § 11 ust. 1 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).